

KATARZYNA
RYRYCH

A BOJTORJÁNMEZŐ LAKÓI

Grażyna Rigall

MÓRA

Katarzyna Ryrych

A BOJTORJÁNMEZŐ LAKÓI

Grażyna Rigall
ILLUSZTRÁCIÓIVAL

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe:

Katarzyna Ryrych: *Łopianowe pole*

© ADAMADA (Gdańskie Wydawnictwo Oświatowe), Gdańsk (Polska) 2017

Łopianowe Pole – a Livia Stoia Literary Agency együttműködésével

Fordította: PÁSZT PATRÍCIA és BORZON DANIEL

Illusztráció: RIGALL GRAŻYNA

A könyv kiadását a © POLAND Translation Program támogatta

Minden jog fenntartva!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian translation © Pászt Patrícia, Borzon Daniel, 2023

Illustrations © Rigall Grażyna, 2018

Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2023

MÓRA KÖNYVKIADÓ – 1950 óta családtag

Az 1795-ben alapított

Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

ISBN 978 963 603 165 7

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,

Janikovszky János elnök-vezérigazgató

Szerkesztő: Nyilas Ágnes

Felelős szerkesztő: Ughy Szabina

E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu

Készült a Dürer Nyomda Kft.-ben, Gyulán

Felelős vezető: Aggod István ügyvezető igazgató

TARTALOM

Prológus	5
Sopen nagypapája	8
A szám	14
A szürke mappa	19
Gyermeknap	25
Vakandi	30
A vámpír tejkebabjai	36
Szutykos Harry Potter és a boldogságfa	43
Boszorkányszombat	47
Gyífi-gyufa	54
Hajókázás	61
Csiribiri	66
Unalom	70
Nem zörög a papucs, ha nem fújja a szél	78
Amilyen az adjonisten	84
Hókuszpókusz	90
A páfrány virága	96
Tengerre!	102
Romantika	108
Fekete lyuk	113
Cseresznyevarázs	118
Elfeledett kívánság	123

PROLÓGUS

Ha – úgy, mint Selma Lagerlöf *Csodálatos utazásában* Nils – felülnél egy lúd hátára, és egy kicsit délnek, egy kicsit nyugatnak, majd egy kicsit keletnek repülnél, egy várost pillantanál meg magad alatt. A nyugati oldalon a lúdnak kicsit magasabbra kellene szállnia, mert ott épültek azok a hatalmas panelházak, ahol az emberek alig ismerik egymást, és ahol este vagy reggel a falon keresztül a szomszéd minden egyes szavát hallani lehet. Egy ilyen panelben nagyon nehéz kutyát vagy macskát tartani.

Aztán kelet felé haladva a városközpont fölé érnél – egy körforgalom fölé, közepén egy vörös rózsákból álló virágágyással, amelyet villamossínek hurokvégállomása vesz körül. Elmehetsz a központba fagyizni vagy könyvet vásárolni. Azután még egy kicsit repülnöd kell, egy csöppet kelet felé, s máris megpillantod a város mögött húzóódó réteket, a réteken pedig egy tavat, benőve sással és náddal, amiből a kislányok apró kosarakat vagy porolókat fonnak az udvaron.

Itt a lúd megpihenhetne kicsit, te pedig levennéd a cipődet, és tapicskolhatnál az aranybarna tócsákban a nádasban. Alighanem észrevennél egy békát vagy egy nagy szemű szitakötőt, vagy egy kacsaanyát, amely kicsinyeivel sort alkotva úszik a tó közepén. Innen tulajdonképpen gyalog is továbbmehetnél, de erre nincs szükség. A lúd már kipihente magát, így felszállhatsz vele a magasba...

Az alant látható szürke épület a kórház, továbbhaladva pedig a rétek sötétzöld szigetté alakulnak – ez a Bojtorjánmező. A legtöbb gyerek azért kerüli, mert fél az aranyszemű varangyoktól, zöld hernyóktól, a nesztelenül surranó egerektől és pókoktól. De te nem félsz, ugye? Így hát, ha már fentről a magasból mindent alaposan megszemlélteél, akkor odamész, ugye?

Most pedig nézz le! Látod a piros tetős házakat? A tetők vadonatújban csillognak, de maguk a házak régiek. Közvetlenül a háború után épültek, amikor az emberek nagyon féltek, hogy a háború visszatér – így az épületek négyszögben állnak, egy zöldellő udvart oltalmazva. Az udvar csak a déli oldaláról nyitott, mert ott áll egy kőfallal körülvett, nagyon régi ház, amely ellenállt a háborúnak, s valószínűleg ezért is hagyták meg, mert hősnak vélték. Ám a ház egyáltalán nem hős, azért élte túl a háborút, mert korábban a Boszorkány lakhelye volt, ahogy most is az, s a boszorkák a hercegek békává változtatásán és a gyerekek spenóttal etetésén kívülről tudvalevően képesek még más, komolyabb varázslatokra is...

A ház mögött egy szeletnyi rét húzódik, és azon egy hatalmas, terebélyes diófa áll, amely minden ősszel esőként hullatja finom gyümölcsseit. Ha ősszel jössz ide, akkor annyi diót szedhetsz, amennyit csak akarsz, s hazaviheted a sapkádban vagy a kapucnidban.

Az udvar közepén egy öreg fűzfa nő. A Boszorkány azt mondta, hogy a fűzfákat régen utak mellé ültették, és hogy egykor itt – vagyis az udvar közepén – egy útnak kellett áthaladnia. A fűzfa már tényleg nagyon öreg, olykor nagy zöld hernyók hullnak alá róla, néha pedig csak a virágai. A fűzfa alatt egy zöldre festett fapad áll, néhány lépéssel arrébb pedig egy poroló.

A poroló mögött, bodzabokrok mögé rejtve egy szemetes áll, vadszőlővel és borostyánnal benőtt oldalához odatámasztottak egy... Nem, nem áru-lom el, mit, hisz magadtól is fel kell fedezned valamit.

Továbbra is a lúd hátán ülsz, az udvar fölött szállva.

Amint említettem, a házak régiek. Szürkék és nem túl magasak – két lépcsőház, két emelet, s minden emeleten három lakás. Így megszámlálható, hány család él egy házban. Persze, csak ha szeretsz számolni. Egyik ház magasabb a többinél – az északi oldalon álló boltíves kapualjában egy gondnokfülke és egy mosókonyha található, amelyet lakássá alakítottak át.

Ha kiléptél a kapun, elég néhány lépést tenned, és máris odaérsz az iskolához vagy a közeli játszótérre. De az őrzött lakópark játszótere – az már egy teljesen más történet. Csak távolról lesheted meg, miközben egy kamera éber szeme figyel rád. Az iskola mögött, színes kerítéssel körülvéve, nem is olyan rég egy luxusapartmanokból álló lakópark épült, ahol az ablakokból parabolaantenna mered, a parkolóban autóriasztó sípol, a mobiltelefonok hangja pedig arra emlékeztet, hogy kevés idő maradt a megbeszélt helyen a megbeszélt időpontban történő találkozásra. És ha meg szeretnéd látogatni egy ott élő barátodat, a biztonsági őr először kikérdezné mindenről, aztán leellenőrizné, hogy van-e zsebkés a zsebedben, és hiába magyaráznád, hogy a bicskád arra való, hogy hajókat vésd ki vele fakéregből, vagy egy almát több darabra felszelj olyan esetekben, amikor a fűzfa alatti padon többen ültök, és csak egy almátok van.

Most fordulj meg, és tégy egy újabb kört az udvar fölött! Nézd – a mosókonyha fala mellett van valami, ami magasról nézve színes gombokra emlékeztet. Ha estig várnál, meggyőződhetnél róla, hogy ezek macskatálak. És ha csak egy pillanatra is megállnál a rohanásban, megismerhetnéd a gyerekeket az udvaron.

Tényleg szeretnéd?

Egy pillanatra azt hittem, hogy egy új számítógépes játékra gondolsz, ahol minden szinten végig kell menni, és lehetőleg még ma. Bocsáss meg!

Természetesen először otthon be kell jelentened, hogy elmész... A legjobb, ha küldesz egy sms-t: „Anya, a Bojtorjánmező melletti udvaron vagyok, és vacsorára biztos hazaérek.”

SOPEN NAGYPAPÁJA

Amikor új fiú költözött a szüleivel közvetlenül a Bojtorjánmező melletti házba, minden fiú örült, hogy új focista érkezett. Mert tizenegyen voltak az udvaron, és sehogy sem lehetett őket igazságosan két csapatra osztani. Persze mindig lehetett valaki bíró, de ennek általában verekedés lett a vége, mert miféle élvezet az, fütyülni és ordibálni, miközben amúgy is mindenki panaszkodik, hisz jól ismert a mondás – szemüveget a bírónak!

Így hát a fiúk a grundról a padon és a járdaszegélyen ülve (a porlón mindig a kislányok ültek, ahol egyetlen, magára valamit is adó focista sem foglalt volna helyet), figyelték, ahogy a kocsiból egymás után hordják ki a szekrényeket és szekrénykéket, dobozokat és dobozkákat, a legvégén pedig... egy fekete zongorát. Így azonnal világossá vált, hogy az új fiú egyik csapatot sem fogja erősíteni.

– Hát, ez király! – sóhajtott a legidősebb fiú, mire a zongora felpattintotta fekete fedelét, és megmutatta billentyűit, akár egy fogait vicsorító kutya.

– Jól van, lelépünk – döntött a legkövérebb fiú. Körbenézett a többiekben, és rámutatott a legkisebbre. – Ma pedig te vagy a bíró.

Azért mondta ezt, mert egy pillanatra azt hitte, hogy a kissrác szemében érdeklődés csillant, amikor a zongorát lecipelték a teherautóról.

Eközben a saroklakásban, amelynek három ablaka a Bojtorjánmezőre nézett, a fiú kipakolta a kottáit és a könyveit, egy külön dobozból pedig kivette a nagyapja fényképét, és közvetlenül a zongora fölé akasztotta.

Azután kinézett az ablakon.

A Bojtorjánmezőről fiatal levelek friss, szúrós illata szállt, a szél lágyan susogott, és olyan gyönyörű volt minden, hogy a fiú elszomorodott.

– Nagypapa... – suttogta, és felnézett az égre. A kis felhők gömbölyűek voltak, mint a nagypapa pipájának füstkarikái. – Nagypapa...

Az ablak alatt zizzent valami, és átszaladt a levelek között. A fiú megfordult, kinyitotta a zongorát, és játszott néhány taktust. Az ablakon túl, közvetlenül a kis ház mellett álló öreg diófa ágáról egy madár válaszolt neki félénken.

És amikor a nagypapa sebtében rákacsintott az unokájára, a fiú szíve megkönnyebbült.

Délután kiment a ház elé, és látta, ahogy a fiúk két csapatra oszlanak a grund közepén, de vagy nem vették észre, vagy nem akarták őt észrevenni. Így aztán csendben visszafordult. Ment maga elé nézve, a kockaköveket számolva a járdán, és annyira elgondolkozott, hogy észre sem vette a szemből jövő idős nénit.

– Bocsánat! – mondta.

A nénike elmosolyodott.

– Az új lakó? – kérdezte, a fiú pedig bólintott.

– Ott lakom, ahol az a nagy erkély van.

– Tudom. – Figyelmesen megszemlélte az erkélyt. – Ott... állt egy faláda.

A fiú ismét bólintott.

– Apa levitte a szemétbe.

– Az nem jó – szólt a nénike. – Vissza tudnád tenni?

A fiú elszaladt a szemetes felé, és egy pillanat múlva megjelent a dobozzal.

– Ez valami fontos holmi? – akart megbizonyosodni, a nénike pedig nem cáfolta meg.

– Ez Nagypapa hálósobája – magyarázta.

Kivett belőle egy kék-fehér pokrócot, és gondosan kirázta. A fiú megremegett, mintha tűt szúrtak volna belé. Fogta a dobozt, és hazaindult. Nagypapa hálósobája... Nagypapa hálósobája... A dobozt az erkély sarkába helyezte, oda, ahol egy világosabb folt volt a kövön, majd visszatért a szobájába.

– No, milyenek az új barátaid? – dugta be a fejét a szobába a mama.

A fiú megvonta a vállát, és kihúzta a komód fiókját. A nagypapa pulóvere dohány- és kölniillatú volt. És amikor a fiú beletemette az arcát, szúrós volt, mint a nagypapa bajusza.

Az este lassan szállt le – a Bojtorjánmező felett vörössé vált az ég, a nap pedig mélyen bebújt a levelek közé. A fiú csöndben kiment az erkélyre, és leült a felforrósodott kőre. A fal mögött a költözéstől fáradtan aludtak a szülei. A bojtorjánok közt megszólaltak a tücskök, és közvetlenül az erkély mellett, akár egy fekete kis levél, elszállt egy denevér. Az égen felbukkantak a csillagok – fényesebben, mint a város közepén.

– Arrébb ülnél kicsit? – hallatszott egy mogorva hang az erkély alól. – Vagy inkább azt szeretnéd, hogy rád ugorjak?

A fiú felpattant. Hopp! Egy nagy, cirmos kandúr jelent meg közvetlenül mellette. A füle tépott volt, az orrán sebhely, és első pillantásra nem az első ifjúkorát élte.

– Látom, visszatért a dobozom – állapította meg. Komótosan megmosta a fülét, és szívélyesen a fiúra tekintett. – Úgy tűnt, mintha szólítottál volna – dorombolta.

– Senkit sem szólítottam – tiltakozott a fiú.

A felhők közül kitekintett a hold, a bojtorjánok árnyéka pedig elfekedett.

– Hát reggel? – kérdezte a macska. – Szólítottál. Kétszer is.

– Ja, az... – A fiú a holdra tekintett. Hegyeket, krátereket és tengert látott rajta. – A nagypapámra gondoltam.

A macska lassan bemászott a dobozba.

– Vicces – szólt –, mert az udvaron én vagyok az egyetlen Nagypapa. Előremeresztette a bajuszát, és dagasztani kezdte a pokrócot.

– Megsimogathatlak? – nyújtotta kezét a fiú.

– Nem! – válaszolt a macska. – Nem szeretem a gyöngédséget. De a fülem mögött megvakarhatsz.

A macska szőre puha és meleg volt.

– Miért hívnak így? – kérdezte a fiú.

– Az összes macska közt én vagyok a legidősebb... – magyarázta. – Emlékszem, amikor a cicalány magas sarkúban járt.

– Cicalány? – csodálkozott a fiú. – Az meg kicsoda?

A macska a kis ház felé tekintett. A konyhaablakból meleg fény szűrődött ki a levelek között.

– Az öregasszony, aki arra kért, hogy tedd vissza a dobozt – mondta. – Mindenki azt gondolja róla, hogy boszorkány.

– És az? – faggatózott a fiú.

– Bizonyos értelemben – felelte diplomatikusan a kandúr. – De nem változtatja varanggyá a gyerekeket. Állatokat ment. Nekem is sokszor segített már.

A fiú kinyújtotta a kezét, hogy még egyszer megvakarja a kandúrt a füle mögött, de az elhúzódott.

– Mondtam már, hogy nem szeretem a gyöngédséget. De némi eledelt elfogadnék.

A fiú elgondolkodott – soha életében nem volt macskája, és csak annyit tudott róluk, hogy egeret fognak, és tejet isznak. Ám amikor egy tál tejet tett a macska elé, az állat nevetésben tört ki.

– Egy kis halra és tiszta vízre gondoltam. Ha nincs hal, akkor lehet hús is. Úgy látom, hogy mindent előlről kell megtanítani neked...

Amikor a hűtőszekrényben minden felleltek, aminek a macskatálba kell kerülnie, a kandúr ágyba tessékelt a fiút, és nekilátott enni.

Másnap reggel a fiú kinézett az erkélyre, de csak egy vastag, cirmos farkat látott, amint eltűnik a bojtorjánok között. Arra gondolt, hogy éppenséggel most szeretne macska lenni, mert egyáltalán nem volt kedve az új iskolába menni. És igaza volt, mert rögtön az első szünetben az egyik grundbéli fiú megragadta az ingénél fogva, és az ablakpárkány felé tolt, amire valaki krétával és tintával zongorabillentyűket festett.

– Most pedig Sopen koncertet ad nekünk – jelentette ki egy másik, kövér srác, és a fiúnak úgy kellett tennie, mintha játszana, miközben körben a többiek azt kiáltozták, hogy „Bravó!” és „Vissza!”

A tanárnő természetesen rögvést észrevette, hogy az új tanuló keze szutykos, és beírt az ellenőrzőjébe. A fiú nem szólt a szüleinek a történetekről, ám az öreg kandúrnak bevallott mindent, amikor este megjelent az erkélyen. S oly egyszerűen és könnyedén mesélt, mint régen, amikor beült a nagypaja hintaszékébe, nagypaja pedig türelmesen hallgatta, és csak komolyan ingatta a fejét.

– Hát, igen – murrantott a macska. – Hát, igen. – És mélyen elgondolkodott.

A következő néhány nap valóságos kínszenvedés volt a fiú számára. Ha iskolába ment, egy tüskés gombócot érzett a torkában – mintha lenyelt volna egy sünt vagy egy gesztenyét, héjastul... Megtanult kerülőúton át hazajönni az iskolából – a Bojtorjánmezőn átvágva.

Ám egy délután nagyon sietett haza, és mivel a kerülőút tényleg hosszú volt, át kellett mennie a grundon. A két focicsapat hevesen rúgta a labdát, a legkisebb srác pedig a sípját fújta. Az új fiú láttán a csapatok abbahagyták a játékot.

– Ó, Sopen, jön Sopen! Koncertszünet!

És amikor a fiúnak már éppen koncertet kellett volna adnia a sárral borított tetőcserepeken, kinyílt az aprócska házat körülvevő kert kapuja. A focipálya közepére apró léptekkel betepegett az öregasszony. Kezében fekete, ívelt nyelű esernyő volt, mellette pedig egy tépett fülű, hatalmas cirmos kandúr lépdelt.

– Most pedig az egész zenekar játszani fog nekünk – kiáltott, a fiúk pedig, mint akiket elvarázsoltak, a hangszerekhez ugrottak. A Legnagyobb egy kuka fedelén dobolt, a Legidősebb valahonnan elővett egy régi ágykeretet, és úgy pengette a rozsdás rugókat, mintha hárfán játszana, a Legkövérebb teljes erejéből egy fémcsővet fújt, a két kapus pedig a pálya közepén piruettezni kezdett. A házat körülvevő bokrokból kiscicák bújtak elő, és kacagva hemperegtek a fűben, a bíró a hasát fogva a lábát dobálta, az öreg kandúr és a Boszorkány pedig rosszmájúan vihogott.

– Bravó, bravissimo! – kiáltott az idős hölgy, amikor észrevette, hogy a focistáknak már fogytán az ereje.

A szörnyű lárma, amit csaptak, hirtelen abbamaradt.

– Netán egy kis ráadást? – javasolta csöndesen a fiú.

– Elég volt, elég – nyögtek a focisták.

A fiú összecsapta a tenyerét, és hazament. Már majdnem a lépcsőházi kapuban volt, amikor hirtelen beérte őt a kapus.

– A nevem Marcin – mondta.

Este a fiú kiment az erkélyre, és megkocogtatta a fémtálcát.

– Nagypapa! – kiáltotta, és akkor a bojtorjánok közül előbújt a cirmos kandúr.

– Ááá... – szólalt meg némileg melegebb hangon –, látom, hogy ezúttal olyan vacsorám lesz, amilyen dukál.

Evett, és fejével odadörgölőzött a fiú lábához.

– Na, mesélj! – biztatta. – Mi van azzal a Marcinnal...?

És a fiú beszélni kezdett. Arról, hogy a játékosok megkérték, írjon nekik csapathimnusz, hogy az öregasszony a házban megígérte, hogy megvarrja a klubzászlójukat, hogy Marcin szeretne megtanulni gitározni... Annyira belemelegedett a mesélésbe, hogy észre sem vette, amikor a hold az ég közepére vándorolt. Aztán megmutatta a macskának, hogy az ezüst koronon hol vannak hegyek, hol vannak a kráterek, és hol van a tenger. Az öreg macska előremesztette a bajuszát, és elmosolyodott.

– Réges-régen – kezdte –, amikor még kicsi voltam...

Valahonnan pipafüst illatát hozta az éjszakai szél. „Réges-régen” – sutogták a bojtorjánok, és a fiú szívét elhagyta a bánat.

A SZÁM

Az új természettan-tanárnő nagyon furcsa volt. Először kicseréltette a gyerekekkel az akvárium vizét, kitakarította a hörcsög és a tengerimalac ketrecét, majd a kitömött baglyot elrejtette a szekrényben. És amikor a legbátrabb kislány megkérdezte, hogy miért, a tanárnő megvonta a vállát, és kijelentette, hogy a bagoly helye az erdőben van.

– Én egyszer láttam egy baglyot – vallotta be a kislányok közül a legkisebb. – Egy ágon ült, és olyan viccesen tekergette a fejét.

– Hát, az a bagoly – a tanárnő a szekrény felé nézett – tudja tekergetni a fejét? – És hát az összes gyereknek egyet kellett értenie vele, mert a kitömött bagolynak üvegszeme volt, vastag por borította, és semmiféleképpen sem tudta tekergetni a fejét.

Aztán az új tanárnő leült egy padra, akár egy veréb az ágra, és nagyon sok érdekes dolgot mesélt a gyerekeknek a baglyokról – hogy nem igaz, hogy csak éjszaka lehet őket látni, mert közvetlenül napnyugta után repülnek fel, és hogy a fiókáikat „ágas-bogasnak” hívják, mert bár még nem tudnak repülni, de már mászkálnak a gallyakon, mint a macskák.

Noha az új tanárnő nagyon különbözött a többi tanártól, mindenki nagyon kedvelte. És amikor az egyik fiú beszámolt róla, hogy egyik este látta a tanárnőt távozni a Boszorkány házából, már mindenki biztos volt benne, hogy a természettan lesz a kedvenc órája. A tanárnő ügyeleteseket jelölt ki, akiknek gondoskodniuk kellett a halakról, a hörcsögről és a tengerimalac-

ról, és megkérte a gyerekeket, hogy minden órára készítsen valaki egy pár mondatos beszámolót a kisállatáról.

Egy nap, amikor odakint meleg volt, és ebihalak jelentek meg a pocso-lyákban, a tanárnő elvitte a gyerekeket a Bojtorjánmezőre. Kissé furcsán ökoszisztémának nevezte, és arra kérte a gyerekeket, hogy figyeljék meg, milyen állatok élnek a nagy zöld levelek között. Magda nagyon szépen tudott rajzolni, ezért piros katicabogarat, mezei futrinkát és zöld hernyót rajzolt egy papírra, Marek pedig, aki szeretett mindent megszámlálni, készített egy nagyon bonyolult táblázatot. Az derült ki belőle, hogy a tanulók tizenöt fős csoportja az egyórás séta során látott a Bojtorjánmezőn: 20 katicabogarat (ebből 2 fekete-sárgát), 6 pillangót, 5 hernyót, 3 földigilisztát, 4 friss vakondtúrást, 1 mezei futrinkát, 7 varangyot, 10 pókot és 1 öreg, tépett fülű kandúrt, aki teljes érdektelenséget mutatott a fiatal kutatók iránt. A „cicc-cicc” hallatán ironikusan elmosolyodott, és lassan elsétált az egyik háztömb irányába.

– Amint látjátok – összegezte a tanárnő –, a Bojtorjánmező egy hatalmas ház, melynek összes lakóját nem volt még alkalmatok megismerni...

Aztán meghívta a diákokat fagyizni, és útközben elmagyarázta nekik, miért nem szabad felégetni a füvet.

– Tanárnő, kérem! – kérdezte hirtelen a Legbátrabb. – A tanárnőnek van gyereke? – A Legerősebb jól hátba vágta, de a tanárnő úgy tett, mint aki nem látja, és komolyan kijelentette:

– Egy sereg.

Mindnyájan nagyon kíváncsiak voltak a gyerekekre. A szülők azt mondták, hogy a tanárnő a négyszögletű udvar egyik sarkán álló bérházban lakik, egy apró lakásban – ott biztosan nem fér el egy seregnyi gyerek. A fiúk az osztályból napokig a bokrok mögé bújva figyelték a házat, de egyetlen gyereket sem láttak kijönni a kapun.

– Lehet, hogy az iskola, ahová járnak, internetes? – tanakodott a Legnagyobb.

– Internátus – javította ki a Legkövérebb.

A bentlakásos iskola elképzelése mindnyájuknak igen valószerűnek tűnt, mert a városban nem sok iskola volt, és egy ilyen okos tanárnő gye-

20 KATICABOGÁR

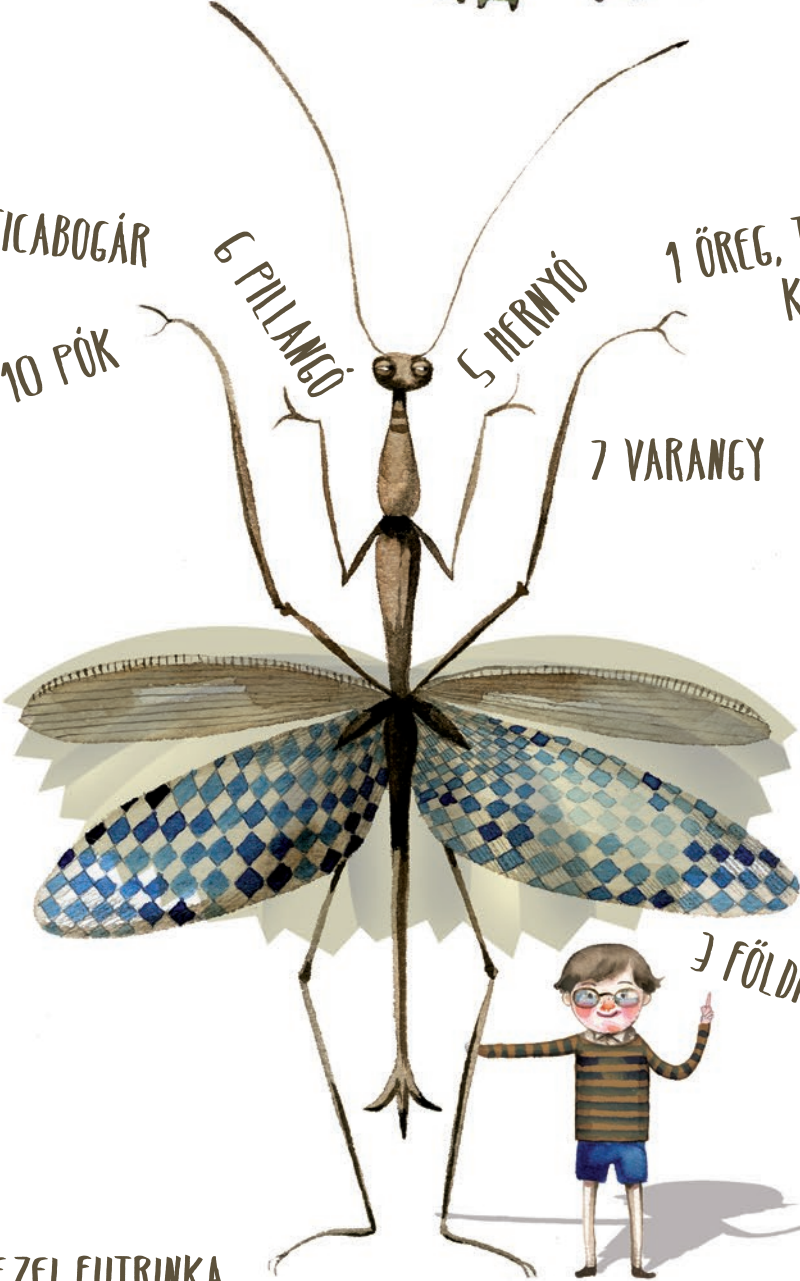
10 PÓK

6 PILLANGÓ

5 HERNYÓ

1 ÖREG, TÉPETT FÜLŰ
KANDŰR

7 VARANGY

1 MEZEI FUTRINKA

3 FÖLDIGILISZTA

4 FRISS VAKONDTŰRÁS

rekei bizonyára egy nagyon okos iskolába jártak. Mindazonáltal a seregnyi gyermek kérdése újra és újra felmerült.

– Gyermeknapra – állapította meg a Legmerészebb kislány – biztos hazajönnek.

Mert a gyermeknap abban az évben vasárnapra esett. De sajnos Magda játéküzletben dolgozó anyukája nem találkozott a boltban a tanárnővel, és Marek zenei CD-ket áruló bátyja sem látta a tanárnőt tisztességesen bevásárolni.

Kedden a tanárnő titokzatos mosollyal az arcán jelent meg az osztályban.

– Egyszer rákérdeztetek a gyerekeimre – mondta. – Nagy örömmel összeismertetek benneteket.

Az osztály felbolydult, mint egy méhkas. A tanárnő egy kézmozdulattal lecsitította őket, és felírta a táblára:

COCA COLA –
CHIPS – KEBAB – CSOKI –
SÜLT KRUMPLI –
MELEGSZENDVICS –

Majd megkérdezte a gyerekektől, hogy tudják-e ezeknek a termékeknek az árát, és hogy ki és milyen gyakran vásárolja őket. Kezek erdeje emelkedett a magasba, és a tanárnő mindegyiküket külön-külön meghallgatta. A fehér számok sokasodtak a táblán, sorokba rendeződtek, összeadódtak, míg végül a tábla legalján, a legalsó sorban megjelent egy Szám.

– Azta... – suttogta a Legkövérebb, mert hirtelen saját szemével is meglátta, hol tűnik el a zsebpénze, és mitől nőtt meg az ingmérete...

– Hát, így van ez – a tanárnő bölintott, és megkérte a gyerekeket, hogy szombatig az édességre szánt pénzüket tegyék egy dobozba.

– Miért? – tudakolta Marek, de a tanárnő csak titokzatosan elmosolyodott.

A Szám felcsillant a táblán.

Vasárnap reggel a teljes osztály megjelent az iskola előtt. A tanárnő farmerben és sárga pólóban teljesen máshogy nézett ki, szinte mintha a padtársuk lett volna. Egy színes szatyrot tartott a kezében, amelybe mind-

annyian sorban beledobták a pénzt – azt, amit nem ettek meg. Amikor a szatyor megtelt, egy Szám mászott elő belőle. Leült a földre, és megvakarta a fülét, tisztára, mint egy kutya.

A tanárnő pedig mindenkit párba állított, és az osztály végigvonult a városon. Az utolsó pár mögött, a felvonulást lezárva, a Szám szaladt. Végül mindannyian felszálltak egy elővárosi buszra, a Szám pedig az ülés alá bújt, mert nem volt jegye.

– Tuti, hogy az iskola, ahová járnak, internetes! – kiáltotta a Legnagyobb.

– Internátus – javította ki a Legkövérebb, aki reggel észrevette, hogy az öve lazább lett egy hajszálnyival.

De ahol leszálltak, nem volt iskola, csak néhány fehérre meszelt barakk egy nyírfaligetben. Láttára a Szám örömeiben felpattant, és olyan gyorsan rohant előre, hogy a tanárnő és a gyerekek nem tudtak lépést tartani vele. Ekkor a tanárnő kinyitotta a kaput, és szólt a gyerekeknek, hogy várjanak szépen. A Szám körbe-körbe mászkált, és láthatóan szívesen bement volna, de korábban azt az utasítást kapta, hogy tartsa szemmel az osztályt.

Végül a tanárnő visszajött, és szólt az osztálynak, hogy bemehet. A kerítés mögött egyáltalán nem voltak gyerekek, csak kutyák – nagyok, kicsik, öregek, fiatalok – és macskák: fehérek, szürkék, vörösek, cirmosak, foltosak és feketék. Ekkor a tanárnő elővette a színes szatyrot, és átadta egy szakállas úrnak, aki az épületből jött ki.

– Tündérekém! – ujjongott a férfi, amikor belenézett a szatyorba, a tanárnő pedig kissé elpirult, és rámutatott a gyerekekre.

– Ők voltak – helyesbített –, nem én.

Vasárnapról hétfőre virradó éjszaka Magda nem tudott aludni, mert a Számról álmódott. A Számnak nagyon szomorú szeme volt, és könnyögve nézett Magdára, orrát kidugva a szatyorból. Hogy álmában a Szám miért nézett ki úgy, mint egy kutya, Magda nem tudta megmagyarázni magának.

– Magda! – Marek alig tudta átverekedni magát a tömegben az öltözőben. – Furcsa álmom volt...

Magdának elég volt egy pillantás, hogy tudja, Marek is a Számról álmódott aznap éjjel. A Legkövérebb pedig szó nélkül kivett a hátizsákjából egy nagy malacperselyt, és letette az osztályterembe az akvárium mellé.